

Decyzja Nr 37/2020

Dyrektora Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej

z dnia 26 sierpnia 2020 r.

w sprawie interpretacji indywidualnej

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12 i ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz.1292, z późn.zm.) w związku z art. 19 ust. 6a i 6b ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz.U. z 2019 r. poz. 2199, z późn.zm.), dalej określanej jako „u.k.”, oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 256, z późn.zm., dalej określanej jako „k.p.a.”),

po rozpatrzeniu wniosku z dnia 29 lipca 2020 r. (data wpływu 30 lipca 2020 r.), dalej określanego jako „Wniosek”, (...), (która to Spółka, nr identyfikacji podatkowej w (...) (...) jest dalej określana jako „Wnioskodawca”), reprezentowanej przez radcę prawnego, doradcę podatkowego dr(...)

Dyrektor Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej

1. udziela interpretacji indywidualnej w sprawie

pytania Nr 1 sformułowanego we Wniosku (z uwzględnieniem pkt 1.2 tego Wniosku), dotyczącego obowiązku dokonywania przez Wnioskodawcę od 1 lipca 2020 r. wpłat na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej określonych w przepisach art. 19 ust. 6b w związku z ust. 6a u.k., dodanych przez art. 16 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz.U. poz. 875, z późn.zm.),

i uznaje stanowisko Wnioskodawcy w przedstawionym stanie prawnym za nieprawidłowe odnośnie pytania Nr 1 – stwierdzając, że w przypadku osiągnięcia przez Wnioskodawcę przychodu z tytułu opłat za prowadzenie działalności określonej w art. 19 ust. 6b w związku z ust. 6a u.k. w brzmieniu określonym w art. 16 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz.U. poz. 875, z późn.zm.), Wnioskodawca jest zobowiązany do dokonywania wpłat na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej na podstawie tego przepisu;

2. odmawia:

- udzielenia interpretacji na pytanie Nr 2 sformułowane we Wniosku,

stwierdzając, że pytanie Nr 2 nie jest objęte normą art. 34 ustawy – Prawo przedsiębiorców, t.j. nie dotyczy wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej;

- udzielenia interpretacji na pytanie Nr 3 sformułowane we Wniosku,

stwierdzając, że pytanie Nr 3 nie jest objęte normą art. 34 ustawy – Prawo przedsiębiorców, t.j. nie dotyczy wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

UZASADNIENIE

Ustawą z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2 zmieniona została u.k. Zgodnie z nowym przepisem art. 19 ust. 6a tej ustawy, podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie dokonuje wpłaty na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej (dalej określanego także jako „Instytut”) w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu opłat za dostęp do udostępnianych publicznie audiowizualnych usług medialnych na żądanie albo przychodu uzyskanego z tytułu emisji przekazów handlowych, jeżeli ten przychód w danym okresie rozliczeniowym jest wyższy. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie posiadający siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej dokonuje wpłaty, o której mowa w ust. 6a, ustalanej na podstawie przychodów uzyskiwanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (nowy ust. 6b w art. 19 u.k.). W/w nowelizacja weszła w życie z dniem 1 lipca 2020 r.

W związku z powyższym, Instytut wysłał do Wnioskodawcy w dniu 22 czerwca 2020 r. pismo Nr DFK-314-165/2020, w którym poinformował Wnioskodawcę o wejściu w życie z dniem 1 lipca 2020 r. powołanych nowych przepisów u.k., wprowadzonych na mocy ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2, poinformował o treści tych przepisów oraz, jeśli Wnioskodawca prowadzi działalność określoną w art. 19 ust. 1-7 u.k., poprosił o:

1. przesłanie na adres Instytutu pisma z podanymi danymi rejestrowymi działalności Wnioskodawcy celem wpisania w rejestrze Instytutu,
2. przesyłanie co kwartał na adres Instytutu wypełnionych formularzy informacji o przychodzie z działalności objętej obowiązkiem dokonywania wpłat - z podaniem linku do pobrania formularza,
3. dokonywanie wpłat za poszczególne kwartały na rzecz Instytutu w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału.

Jeśliby zaś Wnioskodawca nie powadził działalności określonej w art. 19 ust 1-7 u.k., Instytut poprosił o wypełnienie załączonego oświadczenia i przesłanie go na adres Instytutu.

W odpowiedzi na powyższe pismo Instytutu, pismem z dnia 29 lipca 2020 r., działając na podstawie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz.1292, z późn.zm.) i przedstawiając zaistniały stan faktyczny (co w znaczącej części ma jednak cechy opisu

występującego, zdaniem Wnioskodawcy, stanu prawnego) oraz zdarzenia przyszłe, Wnioskodawca wystąpił do Instytutu z **wnioskiem** o udzielenie interpretacji w trzech sprawach, stawiając następujące pytania:

1. *„Czy od dnia 1 lipca 2020 r. Wnioskodawca jest zobowiązany do zapłaty Opłaty VOD, zważywszy, że w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy wskazanych we Wniosku nałożenie na Wnioskodawcę Opłaty VOD na podstawie przepisów Ustawy o kinematografii w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2020 roku jest wykluczone ze względu na bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej?”;*
2. *„Czy od dnia 1 lipca 2020 r. Wnioskodawca jest zobowiązany do przekazania dotyczących go danych rejestracyjnych na potrzeby określonego rejestru PISF w związku z poborem Opłaty VOD, zważywszy, że w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy wskazanych we Wniosku nałożenie na Wnioskodawcę Opłaty VOD na podstawie przepisów Ustawy o kinematografii w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2020 roku jest wykluczone ze względu na bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej oraz, dodatkowo, że w polskim prawie brak jest podstawy prawnej dla obowiązku przekazywania takich danych?”*
3. *„Czy od dnia 1 lipca 2020 r. Wnioskodawca jest zobowiązany do składania kwartalnych sprawozdań o „dochodach z czynności objętych obowiązkiem dokonywania płatności” w związku z poborem Opłaty VOD, zważywszy, że w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy wskazanych we Wniosku nałożenie na Wnioskodawcę Opłaty VOD na podstawie przepisów Ustawy o kinematografii w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2020r. jest wykluczone ze względu na bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej oraz dodatkowo, iż w polskim prawie brak jest podstawy prawnej dla obowiązku składania takich kwartalnych sprawozdań?”*

W zakresie powyższych pytań Wnioskodawca przedstawił własne stanowisko, wedle którego:

ad 1: Wnioskodawca nie jest od dnia 1 lipca 2020 roku (lub przed tą datą) zobowiązany do zapłaty opłaty na podstawie przepisów u.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2020 r., ponieważ nałożenie na Wnioskodawcę Opłaty VOD (jak Wnioskodawca określa przedmiotowe wpłaty) na podstawie tych przepisów jest wykluczone ze względu na bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej;

ad 2: Wnioskodawca nie jest od dnia 1 lipca 2020 r. (lub przed tą datą) zobowiązany do przekazania dotyczących go danych rejestracyjnych na potrzeby określonego rejestru Instytutu w związku z poborem Opłaty VOD, ponieważ nałożenie na Wnioskodawcę obowiązku zapłaty na podstawie u.k. jest wykluczone ze względu na bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej - oraz dodatkowo ze względu na to, że w polskim prawie brak jest podstawy prawnej dla obowiązku przekazywania takich danych;

ad 3: Wnioskodawca nie jest zobowiązany od dnia 1 lipca 2020 r. (lub przed tą datą) do składania kwartalnych sprawozdań o dochodach z czynności objętych obowiązkiem dokonywania płatności, ponieważ nałożenie na Wnioskodawcę obowiązku zapłaty na podstawie u.k. jest wykluczone ze względu na bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej oraz, dodatkowo, w polskim prawie brak jest podstawy prawnej dla obowiązku składania takich kwartalnych sprawozdań.

W uzasadnieniu własnego stanowiska Wnioskodawca stwierdził, że dostrzega szczególne umocowanie danin przeznaczonych na finansowanie krajowej polityki audiowizualnej w

zakresie wspierania produkcji utworów europejskich w przepisach dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) – nie wskazując jednak, że idzie o tę dyrektywę (ściślej, jej art. 13) w brzmieniu ustalonym dyrektywą 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającą tę dyrektywę (ujednolicony tekst dyrektywy nr 2010/13/UE: eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX02010L0013-20181218&from=EN).

Wnioskodawca podniósł (pkt 4.1 - 4.23 Wniosku), że, Jego zdaniem, zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej każde państwo członkowskie jest zobowiązane do uprzedniej notyfikacji Komisji Europejskiej wszelkich planów przyznania pomocy publicznej oraz, że państwo członkowskie na mocy Traktatu zobowiązane jest do wstrzymania się od przyznawania pomocy publicznej do czasu jej zatwierdzenia przez Komisję Europejską (obowiązek zawieszenia). W związku z powyższym, również w świetle powołanych we Wniosku przepisach rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, wszelka pomoc publiczna przyznawana przez państwo członkowskie z naruszeniem obowiązku zawieszenia jest uznawana za pomoc bezprawną. Wnioskodawca wywodzi, iż powyższej procedurze zatwierdzenia przez Komisję Europejską podlegają każde zmiany udzielanej pomocy publicznej. W konsekwencji, zdaniem Wnioskodawcy, program pomocowy uprzednio zatwierdzony przez Komisję Europejską, a następnie zmieniony bez uprzedniego zatwierdzenia tej zmiany przez Komisję staje się bezprawną pomocą publiczną.

Wnioskodawca podniósł, iż Instytut udziela dofinansowania dla przedsięwzięć z zakresu kinematografii, co stanowi pomoc publiczną. Twierdzi, że „Opłata VOD jest daniną publiczną przeznaczoną bezpośrednio i wyłącznie w celu gromadzenia środków na wspomniane Dofinansowanie PISF”. Zasady udzielania pomocy publicznej przez Instytut zostały ustalone przepisami u.k. oraz rozporządzenia wykonawczego i początkowo zostały notyfikowane przez polskie władze oraz zatwierdzone przez Komisję Europejską decyzją z dnia 16 maja 2006 r. Po wydaniu tej decyzji doszło w 2007 r. do zmiany rozporządzenia wykonawczego do u.k., która to zmiana nie została notyfikowana ani zatwierdzona przez Komisję Europejską. W 2009 r. polskie władze notyfikowały przewidziane w kolejnej zmianie rozporządzenia zmiany pomocowe (inne niż wynikające ze zmian w rozporządzeniu w 2007 r.) - i Komisja zatwierdziła je decyzją z 2009 r., skutkiem czego zmiany te zostały wprowadzone rozporządzeniem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z 9 lutego 2010 r. Komisja podkreśliła w powołanej decyzji z 29 października 2009 r., że polskie władze są zobowiązane do dokonywania wszelkich zmian Programu Pomocy Publicznej (wynikającego z u.k. i rozporządzenia wykonawczego) dokonywanych po tejże decyzji. Po jej wydaniu Program Pomocy Publicznej uległ zmianom w szczególności na mocy rozporządzeń Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 14 czerwca 2011 r. oraz z dnia 24 kwietnia 2020 r. – które to zmiany nie były przedmiotem notyfikacji, a zatem i zatwierdzenia przez Komisję Europejską.

Ponadto Wnioskodawca podnosi, że żaden Program Operacyjny Instytutu (programy te „wydają się niespójne zgodne [sic!] z kryteriami, które Komisja zatwierdziła w tych decyzjach”) nie został notyfikowany przez polskie władze ani też nie został zatwierdzony przez Komisję. W ocenie Wnioskodawcy, dofinansowanie udzielane przez Instytut wykracza poza granice

wyznaczone powołanymi decyzjami Komisji z 2006 r. i z 2009 r., „w zakresie, w jakim Dofinansowanie PISF (finansowane z Opłaty VOD pobieranej również od niektórych przedsiębiorców zagranicznych) nie jest dostępne dla przedsiębiorców zagranicznych, w tym przedsiębiorców zagranicznych podlegających Opłacie VOD, chyba że spełnią oni dodatkowe (tym samym różnicujące ich sytuację względem polskich przedsiębiorców) kryteria wiarygodności, którym polscy przedsiębiorcy w ogóle nie podlegają”. Ponadto, żadna ze zmian u.k., jakie nastąpiły po decyzjach Komisji Europejskiej z 2006 r. i 2009 r., nie została notyfikowana ani zatwierdzona.

Wobec powyższego, zdaniem Wnioskodawcy, Program Pomocy Publicznej należy uznać za bezprawną pomoc publiczną naruszającą wymieniony wyżej obowiązek zawieszenia. Zgodnie z unijnym prawem pomocy publicznej, daniny publiczne przeznaczone bezpośrednio na finansowanie bezprawnych programów pomocy publicznej naruszających obowiązek zawieszenia są także same w sobie bezprawne i nie mogą być pobierane, a jeżeli już zostały pobrane, to powinny zostać zwrócone. Podmioty prywatne, których dotyczy naruszenie przez państwo członkowskie obowiązku zawieszenia, mogą powoływać się na to naruszenie bezpośrednio w każdym postępowaniu krajowym lub przed organami krajowymi. Podobnie, prywatne podmioty podlegające określonej daninie publicznej uznawanej za bezprawną ze względu na jej bezpośredni związek z bezprawnym programem pomocy publicznej naruszającym obowiązek zawieszenia, mogą powoływać się na bezprawność tej daniny w każdym postępowaniu krajowym.

W konkluzji tej części Wniosku Wnioskodawca stwierdza, że skoro dofinansowanie Instytutu obejmuje bezprawny Program Pomocy Publicznej, a Opłata VOD jest przeznaczona bezpośrednio na dofinansowania udzielane przez Instytut w ramach bezprawnego Programu Pomocy Publicznej, w Jego ocenie przepisy prawa Unii Europejskiej wykluczają nałożenie tej opłaty, a Wnioskodawca może powoływać się na jej bezprawność we wszelkich postępowaniach krajowych, w tym w niniejszym postępowaniu w sprawie interpretacji indywidualnej. Wnioskodawca podkreślił, że skoro przepisy prawa Unii Europejskiej wydają się wykluczać nałożenie Opłaty VOD, można również wywodzić, że przepisy prawa Unii Europejskiej wykluczają także ewentualne obowiązki dotyczące przekazywania danych rejestracyjnych na potrzeby określonego rejestru Instytutu lub składania kwartalnych sprawozdań.

W kolejnej części Wniosku (pkt 4.24 – 4.34) Wnioskodawca odniósł się do projektów aktów prawnych zawierających przepisy techniczne i do tego, iż podlegają one notyfikacji Komisji w trybie przewidzianym dyrektywą (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.Urz. UE L 241 z 17 września 2015 r.), która ustanawia procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego. Opłata VOD, zdaniem Wnioskodawcy, wiąże się z wprowadzeniem zasady dotyczącej usług społeczeństwa informacyjnego, co wynika z definicji zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego. Z publicznie dostępnych informacji wynika, że Polska prawdopodobnie powstrzymała się od notyfikacji nowelizacji z 2020 r. w trybie Dyrektywy 2015/1535, a zgodnie z prawem unijnym w przypadku braku takiej notyfikacji krajowych przepisów technicznych nie można stosować, nawet jeśli nadal stanowią część krajowego porządku prawnego. W konsekwencji,

Wnioskodawca wywodzi, że Instytut nie ma prawnej możliwości stosowania nowelizacji u.k., jako że nie została notyfikowana w trybie Dyrektywy 2015/1535

Niezależnie od powyższych rozważań na temat prawa Unii Europejskiej, Wnioskodawca stwierdza (pkt 4.35 – 4.38 Wniosku), że nie są Mu znane żadne powszechnie obowiązujące przepisy prawa polskiego stanowiące o obowiązku podawania danych rejestracyjnych dla celów rejestru prowadzonego przez Instytut w związku z poborem Opłaty VOD lub składania kwartalnych sprawozdań w zakresie dochodu z prowadzonej działalności – oraz wyraża obawę, że dane podlegające przekazaniu lub zawarte w sprawozdaniach mogą być objęte tajemnicą prawnie chronioną, jak też mogą mieć poufny lub wrażliwy charakter albo mogą z innych względów być objęte przepisami wykluczającymi ich ujawnienie bez wyraźnej podstawy prawnej wskazanej przez organy krajowe. Wnioskodawca oświadcza zatem, że obawia się, że może nie być uprawniony czy też zobowiązany do podania danych do rejestru prowadzonego przez Instytut lub do składania kwartalnych sprawozdań w zakresie dochodu z prowadzonej działalności w związku z poborem Opłaty VOD.

Rozpatrując niniejszą sprawę, Dyrektor Instytutu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ustawy – Prawo przedsiębiorców, przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna). Organem właściwym do wydania interpretacji indywidualnej na podstawie ustawy – Prawo przedsiębiorców w sprawie określonej w art. 19 u.k. jest Dyrektor Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej, co stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 10 maja 2012 r. II GSK 542/11. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego został wydany pod rządami ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2017 r. poz. 650, z późn.zm.), jednakże powyższa teza w pełni zachowuje aktualność, pośrednio potwierdzona przez art. 19 ust. 9 u.k. w obecnie obowiązującym brzmieniu.

Odnosnie pytania Nr 1,

t.j. czy od dnia 1 lipca 2020 r. Wnioskodawca jest zobowiązany do zapłaty Opłaty VOD, zważywszy, że w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy wskazanych we Wniosku nałożenie na Wnioskodawcę Opłaty VOD na podstawie przepisów u.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2020 r. jest wykluczone ze względu na bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej – wyjaśnia się, co następuje:

Ustawą z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz.U. poz. 875, z późn.zm.) dokonana została zmiana u.k., polegająca w szczególności na dodaniu w art. 19 ust. 6a i 6b. Jak przytoczono to na początku uzasadnienia niniejszej decyzji, zgodnie z przepisem art. 19 ust. 6a tej ustawy, podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie dokonuje wpłaty na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu opłat za dostęp do udostępnianych publicznie audiowizualnych usług medialnych na żądanie albo przychodu uzyskanego z tytułu emisji przekazów handlowych, jeżeli ten przychód w danym okresie rozliczeniowym jest wyższy. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie posiadający siedzibę w innym państwie Unii

Europejskiej dokonuje wpłaty, o której mowa w ust. 6a, ustalanej na podstawie przychodów uzyskiwanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ust. 6b) . Nowelizacja weszła w życie z dniem 1 lipca 2020 roku.

Zdaniem Wnioskodawcy, nie jest On zobowiązany do dokonywania wpłat na rzecz Instytutu z tytułu osiągania przychodu (we Wniosku jest również nieprawidłowo mowa o dochodzie) od działalności określonej w tym przepisie, ponieważ nałożenie na Wnioskodawcę tego obowiązku na podstawie u.k. jest wykluczone ze względu na bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej, znajdujące zastosowanie z uwagi na to, że władze polskie nie dokonały wymaganej notyfikacji nowych przepisów o pomocy publicznej w sferze kinematografii ani też znacznej części przepisów poprzednio wydanych – i przepisy te nie zostały zatwierdzone przez Komisję Europejską, a to z kolei powoduje, że wszelka pomoc udzielana przez Instytut na podstawie u.k., rozporządzeń wykonawczych wydanych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz z zastosowaniem Programów Operacyjnych Instytutu jest bezprawną pomocą publiczną.

Uznając, że brak notyfikacji i zatwierdzenia przez Komisję Europejską stanowi stwierdzenie faktu, a zatem stanu faktycznego, choć Wnioskodawca wysnuwa z tego wnioski prawne, które wykraczają poza zakres Jego sprawy indywidualnej, Dyrektor Instytutu podjął rozpatrzenie kwestii określonej w pytaniu nr 1, dochodząc do następujących ustaleń.

Ustawa z dnia 14 maja 2020 r., którą dokonano przedmiotowej nowelizacji u.k., została wydana z inicjatywy Rządu RP, przy czym w uzasadnieniu projektu (którego brzmienie zostało przyjęte w tekście ustawy, zmianie uległa jedynie zmiana artykułu nowelizującego) zawarte zostało następujące stwierdzenie (Druk Sejmu IX kadencji Nr 344):

„Projekt nie zawiera przepisów technicznych wymagających notyfikacji w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) oraz nie podlega notyfikacji na zasadach przewidzianych w tym rozporządzeniu.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie wymaga uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym, o czym mowa w § 39 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).”

W systemie przepisów prawa Rzeczypospolitej Polskiej zapewnione są mechanizmy, w tym znajdujące się w powyżej zacytowanych przepisach, zapewniające realizację zasady pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej w procesie tworzenia prawa obowiązującego na terytorium RP.

I tak, Zgodnie z § 1 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz.U. z 2016 r. poz.283) podjęcie decyzji o przygotowaniu w ramach inicjatywy rządowej projektu ustawy poprzedza się w szczególności analizą aktualnego stanu prawnego, z uwzględnieniem prawa Unii Europejskiej, umów międzynarodowych, którymi RP jest związana, w tym umów z zakresu ochrony praw człowieka, oraz prawodawstwa organizacji i organów międzynarodowych, których RP jest

członkiem. Z powyższego wynika, że organ wnioskujący winien zapoznać się ze wszystkimi aktami prawnymi obowiązującymi w regulowanej dziedzinie, w tym ma obowiązek dokonać analizy prawa międzynarodowego i prawa Unii Europejskiej, które obowiązują w normowanej sferze. Konieczność respektowania zasady pierwszeństwa prawa unijnego wynika również z uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2020 r. poz.476) . Zgodnie z art. 34 ust. 2 pkt 7 tego Regulaminu obowiązkiem formalnoprawnym, dotyczącym każdego bez wyjątku projektu ustawy, jest konieczność zawarcia w uzasadnieniu projektu oświadczenia o zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej albo oświadczenia, że przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej. W celu spełnienia powyższego obowiązku każdy projektodawca, nie tylko rządowy, jeszcze przed złożeniem projektu ustawy do łaski marszałkowskiej musi dokonać ustaleń, czy projekt aktu jest zgodny z prawem Unii Europejskiej. W odniesieniu do rządowych projektów aktów normatywnych, w uchwale nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz.1006, z późn.zm.) opisane są szczegółowo obowiązki uczestników procesu legislacji rządowej mające służyć zapewnieniu realizacji zasady pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej; poza powołanym w uzasadnieniu projektu ustawy przepisem § 39 regulaminu, można tu wymienić w szczególności odpowiednie obowiązki organu wnioskującego (oświadczenie organu wnioskującego w uzasadnieniu projektu co do zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej - § 27 ust. 3 pkt 4 lit. a; sporządzenie raportu z konsultacji obejmującego przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej - § 51 ust. 1 pkt 2; załączenie do wniosku o rozpatrzenie projektu przez Radę Ministrów opinii o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wraz ze stanowiskiem w przypadku nieuwzględnienia uwag Przedstawionych w tej opinii - § 83 ust. 2 pkt 3) czy też ministra właściwego do spraw członkostwa RP w Unii Europejskiej (przedstawienie opinii o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej w ramach uzgodnień projektu - § 42a ust. 1 pkt 2).

Uznać należy za oczywiste, że – przy tego rodzaju wymaganiach proceduralnych – nie może należeć do Dyrektora Instytutu badanie prawidłowości cytowanych sformułowań uzasadnienia projektu ustawy przyjętego przez Radę Ministrów. Oznacza to, że Dyrektor Instytutu nie ma podstaw do zakwestionowania w niniejszej sprawie stanowiska Rady Ministrów – do czego miałby w istocie prowadzić Wniosek.

Tym niemniej, Dyrektor Instytutu może wskazać, że we Wniosku nie dostrzeżono, iż na podstawie art. 54 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz.Urz. UE L 187 z 26.6.2014, s. 1, z późn.zm. – tekst skonsolidowany: eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=CELEX:0214R0651-220170710&from=PL) programy pomocy na rzecz utworów audiowizualnych spełniające wymogi określone w tym artykule oraz w rozdziale I rozporządzenia (a taki charakter ma to, co Wnioskodawca nazywa Programem Pomocy Publicznej) są wyłączone z obowiązku notyfikacji, a tym samym zatwierdzenia przez Komisję. Zaznaczyć należy – w związku z powiązaniem przedmiotowego unormowania u.k. z przeciwdziałaniem skutkom COVID, znajdującym wyraz również w uzasadnieniu projektu – że Komisja Europejska podkreśliła znaczenie także w tym zakresie wyłączeń opartych na powołanym rozporządzeniu (Komunikat Komisji *Tymczasowe ramy środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-*

19 (Wersja skonsolidowana) – ec.europa.eu/competition/state_aid/what_is_new/TF_consolidated_version_amended_3_april_8_may_and_29_june_2020.pl.pdf).

Zarazem w uzasadnieniu wprowadzenia przedmiotowej zmiany przywołane jest wyraźne upoważnienie do jej dokonania, sformułowane w – powołanej, jak była o tym mowa, również przez Wnioskodawcę – dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) – z uwzględnieniem jednak tego (co, jak wynikałoby z wywodów Wnioskodawcy, nie zostało przez Niego dostrzeżone), że idzie o tę dyrektywę (ściślej, jej art. 13) w brzmieniu ustalonym dyrektywą 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającym tę dyrektywę.

Dyrektywą 2018/1808, ze względu na zmianę sytuacji na rynku, nadano następujące brzmienie § 13 ust. 2 i 3:

2. Jeżeli państwa członkowskie zobowiązują dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do wnoszenia wkładu finansowego w produkcję utworów europejskich, w tym poprzez bezpośrednie inwestycje w treści i wkład finansowy w fundusze krajowe, mogą one zobowiązać do wnoszenia takiego wkładu finansowego – proporcjonalnego i niedyskryminacyjnego – także dostawców usług medialnych, którzy mają siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz kierują swoją ofertę do odbiorców na ich terytorium.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, wkład finansowy ustala się wyłącznie na podstawie przychodów generowanych w państwach członkowskich, do których kierowana jest usługa. Jeżeli państwo członkowskie, w którym dostawca ma siedzibę, nakłada taki obowiązek wnoszenia wkładu finansowego, uwzględnia ono wszelkie obowiązki dotyczące wkładów finansowych nałożone przez państwa członkowskie, do których kierowana jest usługa. Wkład finansowy musi być zgodny z prawem unijnym, w szczególności z zasadami dotyczącymi pomocy publicznej.

We Wniosku powołuje się, w szczególności, na to ostatnie sformułowanie – wywodząc z niego, mający wynikać z norm o charakterze ogólnym, obowiązek notyfikacji wszelkich zmian u.k. i rozporządzenia wykonawczego, w szczególności przedmiotowej zmiany.

Oznacza to jednakże pominięcie brzmienia art. 2 Dyrektywy 2018/1808, zgodnie z którym:

1. W terminie do dnia 19 września 2020 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów krajowych przyjmowanych przez nie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Z przepisów tych wynika obowiązek przekazania Komisji Europejskiej odpowiednich przepisów, ale po ich wprowadzeniu w życie, z czego również można wnioskować o braku wskazanego we Wniosku skutku zawieszenia.

W konsekwencji – podkreślając, że Wniosek jedynie w niewielkim stopniu dotyczy stanu faktycznego i przyszłych zdarzeń, stanowi bowiem przede wszystkim próbę kwalifikacji (a ściślej dyskwalifikacji) prawnej przepisów art. 19 ust. 6b w związku z ust. 6a u.k., wprowadzonych ustawą z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 – Dyrektor Instytutu nie znajduje podstaw do przyjęcia stanowiska Wnioskodawcy w odniesieniu do, podstawowego dla całości Wniosku, pytania nr 1.

Kwestionowane przepisy – nakładające obowiązek dokonywania przez podmiot mający siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie, wpłat na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej, w wysokości ustalonej na podstawie przychodów uzyskiwanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu opłat za dostęp do udostępnianych publicznie audiowizualnych usług medialnych na żądanie albo przychodu uzyskanego z tytułu emisji przekazów handlowych, jeżeli ten przychód w danym okresie rozliczeniowym jest wyższy – stanowią uprawnione dostosowanie polskiego prawa krajowego do prawa Unii Europejskiej.

Jeżeli zatem Wnioskodawca osiąga lub będzie osiągał przychód z działalności, o której mowa w art. 19 ust. 6b w związku z ust. 6a u.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2020 r., ustalonym ustawą z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz.U. poz. 875, z późn.zm.) i nie będą się do Niego stosować wyjątki określone w art. 19 ust. 6c u.k. (we Wniosku nie został wskazany stan faktyczny dotyczący odpowiedniej działalności Wnioskodawcy), jest On od 1 lipca 2020 r. i odpowiednio będzie co kwartał zobowiązany do dokonywania wpłat na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej na podstawie powołanych przepisów.

Odnośnie pytania Nr 2,

t.j. czy od 1 lipca 2020 r. Wnioskodawca jest zobowiązany do przekazania dotyczących go danych rejestracyjnych na potrzeby określonego rejestru Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej w związku z poborem Opłaty VOD, zważywszy, że w okolicznościach niniejszej sprawy wskazanych we Wniosku nałożenie na Wnioskodawcę Opłaty VOD na podstawie przepisów u.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2020 r. jest wykluczone ze względu na bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej oraz, dodatkowo na to, że w polskim prawie brak jest podstawy prawnej dla obowiązku przekazywania takich danych,

Dyrektor Instytutu odmawia udzielenia interpretacji indywidualnej i wyjaśnia, co następuje:

Art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców stanowi, że przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu wnioski o wydanie wyjaśnienia *co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązki świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.*

Dla Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej nie ulega wątpliwości to, że przedmiotowe wpłaty stanowią szczególny rodzaj daniny publicznej. Pismem z dnia 22 czerwca 2020 r. Nr DFK-314-165/2020 Instytut poprosił Wnioskodawcę o przekazanie dokumentów

rejestranych, ponieważ Instytut jest podmiotem, na rzecz którego dokonywane są wpłaty. Prośba o przekazanie dokumentów jest korespondencją kierowaną do podmiotu ustawowo zobowiązanego do wpłat o udostępnienie dokumentów i w korespondencji tej Instytut nie przywołał żadnej podstawy prawnej tej prośby, gdyż wynika ona wyłącznie z technicznych potrzeb realizacji ustawowego obowiązku Instytutu. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 19 ust. 9 u.k. w brzmieniu ustalonym wielokrotnie powoływaną ustawą z dnia 14 maja 2020 r. do przedmiotowych wpłat stosuje się odpowiednio przepisy działu trzeciego ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (obecnie Dz.U. z 2020 r. poz. 1325) . Ponieważ ustawodawca nie wprowadził obowiązku rejestracji, a następnie deklarowania odpowiedniego przychodu przez podmioty podlegające obowiązkowi wpłaty, oznacza to, że do przedmiotowych wpłat stosuje się odpowiednio przepisy Ordynacji podatkowej dotyczące obowiązku zapłaty podatku bez złożenia deklaracji, poczynając od art. 21 § 4 w związku z § 3. Biorąc pod uwagę władcze uprawnienia Dyrektora Instytutu do określenia w razie braku zapłaty wysokości należnej kwoty, powinno być w interesie nie tylko Instytutu, ale również podmiotu *ex lege* zobowiązanego do dokonania przedmiotowych wpłat, odpowiednie współdziałanie w odniesieniu do realizowania właściwych ustawowych obowiązków.

Oznacza to zarazem, że korespondencja pomiędzy wskazanymi podmiotami nie mieści się w przedmiotowym zakresie art. 34 ustawy – Prawo przedsiębiorców, gdyż prośba o przesłanie dokumentów nie jest oparta na przepisie (w świetle Wniosku – przepisie u.k.), z którego wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej. Prośba ta nie ingeruje również w zakres i sposób stosowania przepisów.

Z tego powodu kwestia przedstawiona w pytaniu Nr 2 sformułowanym we Wniosku nie może być przedmiotem interpretacji w decyzji wydanej wydawanej na podstawie art. 34 ustawy – Prawo przedsiębiorców. Wszelkie wątpliwości Wnioskodawcy w tej kwestii mogą być wyjaśniane w drodze korespondencji – i nie mogą stanowić przedmiotu decyzji interpretacyjnej.

Odnosnie pytania Nr 3,

t.j. czy od 1 lipca 2020 r. Wnioskodawca jest zobowiązany do składania kwartalnych sprawozdań o „*dochodach objętych obowiązkiem dokonywania płatności*” w związku z poborem Opłaty VOD, zważywszy, że w okolicznościach niniejszej sprawy wskazanych w Wniosku nałożenie na Wnioskodawcę Opłaty VOD na podstawie przepisów u.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2020 r. jest wykluczone ze względu na bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej oraz, dodatkowo, iż w polskim prawie brak jest podstawy prawnej dla obowiązku składania takich kwartalnych sprawozdań,

Dyrektor Instytutu odmawia udzielenia interpretacji indywidualnej i wyjaśnia, że:

Do przedmiotowego pytania w pełni stosuje się uzasadnienie odmowy wydania interpretacji indywidualnej przedstawione w kwestii objętej pytaniem Nr 2. Prośba o przedstawianie kwartalnych sprawozdań, która została sformułowana w informacyjnej korespondencji skierowanej do Wnioskodawcy nie wynika z takiego ustawowego obowiązku podmiotu, na którym *ex lege* ciąży obowiązek dokonywania przedmiotowych wpłat - i służyć ma usprawnieniu realizacji obowiązków ustawowych nie tylko przez wyposażony w odpowiednie środki władcze Instytut, ale i przez ten podmiot. W konsekwencji, powyższa prośba nie może stanowić przedmiotu decyzji zawierającej interpretację co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

Wszelkie wątpliwości Wnioskodawcy w tej kwestii mogą być wyjaśniane w drodze współpracy stron w drodze korespondencji – i nie mogą stanowić przedmiotu decyzji interpretacyjnej.

Dyrektor Instytutu, wydając niniejszą decyzję, zapoznał się ze stanowiskiem Wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie i kierował się obowiązującymi przepisami prawa.

Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji.

Mając na uwadze powyższe – Dyrektor Instytutu orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

- 1. Od niniejszej decyzji Wnioskodawcy przysługuje prawo odwołania się. Odwołanie wnosi się zgodnie z art. 19 ust. 9 u.k. w związku z art. 129 § 1 k.p.a. do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za pośrednictwem Dyrektora Instytutu. Zgodnie z art. 129 § 2 k.p.a., odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji Wnioskodawcy.**
- 2. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do jego wniesienia. Z dniem doręczenia Dyrektorowi Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez Wnioskodawcę, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.**

